

Ο Αημιτριος Τραβέλλας έσταυρωκοπήθηκε τρεις φορές και είπε : — Χριστός Άνάστη, λοιπόν !... *

«**Ερωτοκλιόμενος**» — γράφει ο συντάκτης της «**Αεροπόλεως**» — από τους συγγενείς του, ο Δημ. Τραβέλλας έρωτάται μετά περιεργούς διά τας παροικονομαστικας περιπέτειας του. Άλλ' ο εκπατάκτικος άνθρωπος, μη συνειδητόν άκούη έξ της αναγνώσεως, δέν εινε εις κατάστασιν να τας διηγηθί... Ζητεί να λησμονησθή το παρελθόν, να θέρη την μακροχρόνιον Ουδωσιάν του, και όταν τον ερωτούν διά τα καθήματα του συνταροφάσεται.

— Εμαρτήθησα, λέγει, σαμανταδιού χρόνια, ελήθησα μεγάλη κάπνα... Ο πατέρας μου μοι ειπε, όταν έπηγα στη Γαλλία, να μη γυρισω άν δεν άνδραγαθήσω και λάβω μεγάλο βαθμό... Κι' έγω ώρισθηνα να μην ξανακατήσω στην Ελλάδα !...

Άλλ' εινε γλυκό της πατρίδος το γόημα, και ο Τραβέλλας, έπειτα από δέκα έτων περιπλανήσεις, ηθνοεισες ελιπαρικη την ανάγκη να ξαναβίη την πατριζην γην. Πρωτόνυμος άνθρωπος, φίλος της πολεμικής δράσεως, τεταμένος από την κληρονη των όπλων, ως από μουσική άνομιαν, και ζητών να γίνη άξιος του όνόματος του όποιον έφερε διά πολεμική δράσεως, εταράχθη μόλις άκουσε ότι η Ελλάδα συνεκλιόετο εναντιον της δυναστείας του 'Οθωνος !...

Μίαν νύκτα λοιπόν ο Δημ. Τραβέλλας αποβάδετα άγνωστος εις το Ναύπλιον και, από φρονησιν, λαμβάνει μέρος εις την εσωτερικην έξελικην επανάστασις. Ήλθε άγνωστος, έπολέμησε άγνωστος, έφυγε και πάλιν άγνωστος... Ειδε, λέγει, ότι ο άγών έκεινος δέν ημπορούσε να τού άνοιξη ενού στάθμιον και, σημιομορφόμενος με την πατριζην έντολην, έφυγε, άπό δέν έλασε να ζή εις την Ελλάδα ως άλλος πολιτής... *

Το περιεργον εινε ότι οι άλλες τρεις περιπέτειες της ζωής του Τραβέλλας την πρώτη θεσι κατέγη η αιμιλιόσσια. Από χρόνον παιδικά ακόμα, αιμιλιόσθησε στο Σουδί από τους Τούρκους. Στον πόλεμο των Γάλλων, στο Άλγερ, από ελληνοθήθηκε βαρυσί στη μάχη της Κωστακτινης, (όπου σκοτώθησαν και δύο σύντροφοι του 'Ελληνας), έπειτα από γέφυρα των εχθρών. Στην Κίνα αιμιλιόσθησε πάλι από τους θηριώδεις Μπόξερς και μόλις κατόρθωσε να διαφύγη το θάνατον. Και στίς 'Αθίνας, πάλιν, ως αιμιλιόστος σχεδόν υπορούσε να θεωρηθί, άπό ήταν στί διάθεσι του επεχειροματία που τον ειχε μισθήσει. Άντα ελήθησε ο πατέρας του για να τον ελευθερώσει από τους Τούρκους, Άντα ελήθησαν οι συγγενείς του για να τον άρτίση ελευθέρων ο Άθηναίος θεατροφώνης που τον εζέεθε στο ζούνον.

«**Και ίδού ποί — γράφει η έφημερίς — άναμναίνεται η ίσχυς του πεπονημένου και πός κρατινται ά διασεισμονες προλήρητες.**»

Ας άψισουμε όμως τον ίδιον του «**Κατάκτικον άνθρωπος**», τον Δημ. Τραβέλλα δηλαδή, να διηγηθί μόνος τον την τροχική και περιπετειώδη ιστορία του. Πώς έπεισε στο γέφυρα των άρτίων και πός τον εατημάτισαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια της αλλοκότου αυτής ιστορίας.

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΚΗΔΕΙΑ Α ΛΑ ΟΡΑΤΙΟ !

Μιά από τις περιεργότερες άσφαλώς κηδείες τον αιώνον, ήταν και η κηδεία του Άγγλου Νεαγχιόν, ένας εκκεντρικός εστατρούχος και ημικρατικου οπαδου του Λατινον ποιητου 'Ορατίου, η οποία έγινε στις 6 Μαΐου 1733.

Κατ' έντολην του νεκρου το εστησαν ένα άπειρο μαμμάριον μνημείο με την αόλονη έπιγραφη, λαμμένη από κάποια οδή του 'Ορατίου : NON OMNIS MORIOR (δηλ. δέν πεθαίνω καθ' ολοκληρίαν).

Γωάννης Νεαγχιόν, 1733

Επίσης έζη φίλοι του μαμαζούτου, οι όποιοι, κατά την επιθυμία του, τον ειχαν συνδέσει ως την τελευταία του κατοικία, έφυγαν, μετά την ταφή, την τελευταία στοργή από μια οδή πάλι του 'Ορατίου, την έξης :

Μην θάσκε με νεκρικά τραγούδι το κομμά μου, δέν θέλω πένθη άνώφελα κι' άπερα δάκρυα άκομα. Ήσυχχα βάλτε με βαθιά στη γη την ύστερή μου κι' άφισσε το σώμα μου να ξαναγινη χώμα.

Κατ' την κηδεία, τέλος, του πεπονητον αυτού 'Αγγλου η κημιάνας τον εκκλησιον δέν εσημάναν — κατ' έντολην του φυσικά — ούτε και οι συγγενείς του παροικουθήσαν. Η νεκρική κίσσα ειχε βιαη με πρόσιον γόημα, το όποιο σφολδαίει την έλπίδα, ο δε νεκρός ειχε κτηνή με την πο λιμυρή στολή του. Κάτω από το κεφάλι του ειχε τοποθετηθί μια παλαιά έκδοσις του 'Ορατίου, διαφοροετικές δε έκδοσεις του ίδιου ποιητου ειχαν έπισως τοποθετηθί στο άριστον του γέφυ και πίσω από τη μέση του. Έκτος αυτών, μέσα στην κίσσα βρισκόνταν τα κημήματα του Μίλωνος κι' ένα μικρό Εδωγγέλιον. «**Όταν ετελειώσε η κηδεία, οι φίλοι του γύρισαν στο σπίτι του και παρεκάθησαν σ' ένα πλούσιον δείπνο που ειχε ετοιμάσει η αδελφή του μαμαζούτου κατ' έντολην του.**» Έπειτα έφυγαν μια άλλη οδή του 'Ορατίου, κι' αφορ ήσαν από ένα ποτήρι σαμπάνια, έφωγαν για τα σπία τους εδωδηώτατοι.

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΚΛΕΦΤΕΣ ΚΑΙ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ

Στην ελαρχία του Μυλοποτάμιου, στην Κρήτη, ειχε ένα μεγάλο σπήλιον, του όποιου κανείς δέν μπόρεσε να βρη την άνοιη, και το όποιο λέγεται «**του Σεντόνη**» η τρύπα.

Μιά φορά βάλλαν μέσα στο σπήλιον αυτό έναν πετεινό. Αυτός άρχισε άμείσως να κρούη από το φόβο του και να τρέξη σάν δαιμονισμένος. Στο τέλος βγήκε από το αντίθετο μέρος του σπηλιου, στη «**Φλέβα του Μασκουραίου**», δυο μίλια δηλαδή μακριά. Όταν βγήκε έξω, ο λιμρός του ήταν μια πύχη πιο μακριά από το ποδή κρούσιον !... *

Λένε ακόμα οι χωρικοί πως το σπήλιον αυτό έχει μέσα κλεισμένους, Άκούει μάλιστα πολλές φορές το θρόισμα των κλεισμών, όταν φυσάη άέρας. *

Μέσα στην τρύπα του σπηλιου του Σεντόνη μπηξε μια νύχτα ένας κλέφτης. Βαστούσε μαζί του ένα κλειδιον πρόβατο και τον αόλοουθόσαν δυο σάβλο.

Σάν μπηξε στο σπήλιον, έφαγε το ζώο, το έβγαρε, άναψε φωτιά κι' άρχισε να το ψήνη στη σούδα.

Σε λίγη ώρα όμως, να και βγαίνει από της σπηλιάς το βάθος ένα παιδικά ολόγυμνο. Σιωπών στη φωτιά να ζεσταθί κι' άρχίζει να κουνετινάη με τον κλέφτη.

— Ποιός είσαι, πτάμια ; τον ρωτάει.
— Ο «**Κρυφαπατός**» μου, (ό εαυτός μου), απάντησε αυτός.
— Δός μου και μέσα, κτάμια, κρούς, τού λέει ύστερα.
— Άμα ψηθί, τού αποκρινεται ο κλέφτης.

Μά το παιδί άρχισε να κλαιη, κι' ο κλέφτης, επειδή δέν μπόρεσε να το άκούη, έκοβε και τού έδινε κάθε τόσο ένα κομμάτι κι' άς ήτανε μουσημένο. Το παιδί το έτρωγε άμείσως, όσοσο τον τέλος τρώγαε όλο το άρτι και ζητούσε ακόμα.

Αός μου, κτάμια, κρούς ; φωνάζει και ξαναφονάζει.
Ο κλέφτης κατάλαβε τότε πως το παιδί έκνητο ήταν ζωτικη η διαβολός. Περνάει λοιπόν στην σούδα την προδιά από το άρτι κι' άρχίζει να την γυρίζει στη φωτιά.

Το παιδί έκλαγε και φωνάζει πάλιν :
— Δός μου, κτάμια, κρούς !...

Ο κλέφτης, σάν ψηθίσε η προδιά κατ'ά, τού δίνει άεσωνα μια μ' ατίη στο κεφάλι, ληθάει έξω από τη σπηλιά και φεύγει. *

Σάν βγήκε ο κλέφτης από την τρύπα, έτοξε κατά το ζωριό. Το παιδί βγήκε κι' αυτό έξω από το σπήλιον κι' όλο έκλαγε και τρώζει :

— 'Οζ ! 'Οζ ! Μ' εχτήρησαν !...
Απάντησε από το σπήλιον, σε 2 - 3 μίλιον άποστασι, εινε τού Γεβελίου το φαρμάγι. Το φαρμάγι αυτό εινε κατοικητιμω των δαιμόνων. Καθώς λοιπόν περνούσε ο κλέφτης από τοντά, άκουσε μεγάλο θόρυβο, και εχτήρησε μάλιστα μια φωνη να ζή :

— Ποιός σε χτύπησε, μοιά ;
— Ο Κρυφαπατός μου ! αποκρινεται το παιδί.
— Α, σάν χτυπήθηκες μοναχός σου, ίντα να σου κάνω εγω ; τού ξαναει η φωνη.

Τότε το παιδί κατάλαβε τι έόημανε η λέξις «**Κρυφαπατός** μου» και απάντησε άμείσως :

— Με χτύπησε ο πτάμιας που έμηνε κρούς στην τρύπα, και να τος που πάει κάτω τωχάτος.

Την ίδια στιγμή ο κλέφτης άκουσε ένα τρομερό βρομιά μέσα στο φαρμάγι, κρούτος από άλυσσίδες και μια φωνη δυνατή να ζή :

— Άλάνο του, μοιά !
Ο κλέφτης ληθάει τους γυρνούους και φεύγει - φεύγει. Οι σάβλο του όμως στεκόν, άλιχτούν άγρια και εμποδίζουν τους διαβολούς να τον ληησάσουν... Σε λίγη ώρα όμως σκαί ο ένας σάβλο τον άπό τα γυρνώματα. Και, λίγο παρακάτω, σκαί κι' ο άλλος. Έτσι οι δαιμόνοι, όσο πάν και κτάνουν τον κλέφτη. Μά τη στιγμή αυτή λαλαεί άεσωνα ένας άκουσος. Στεκόν τότε οι διαβολός για μια στιγμή και διασάδων. Ο αρχιδιάβολος όμως φωνάζει με τη στιγμή φωνη του :

— Κόκκωνς πετινός ήτανε και μη στεκότε. Άλάνο του !...
Σαναριζόνται κοντά του οι διαβολός και πρώτος άτ' όλους ο αρχιδιάβολος με το δικριόν του. Έδώ τον έχον να τον πιάσουν, εκεί τον έχον να τον πιάσουν, όσοσο λαιμάι άεσωνα ο μαύρος πετινός. Τότε τα στοιχειά γύρισαν πίσω στο φαρμάγι ακουόντας :

— Άχ, μοιά γυμνός, τη γάστρους !... Νά σηκωσάς το μαύρο πετινό ποτρώζε, αλλούς θέσωνα τώρα πιαγμένος !... *

Αυτή την ιστορία την λένε στην Κρήτη για να δείξουν ότι ο κλέφτης δέν χροταίνει ποδή, όσο κι' άν φωνη, γιατί οι σύντροφοι του οι δαιμόνοι καθόνται κοντά του και τού τρώη το ψητό.

Λένε ακόμα πως μια φορά ένας διάκκος άνθρωπος έβλεπε κάποιον κλέφτη, εκεί που έτρωγε ένα κλειμένο άρνι. Στη όρχη του, στον δεξιά του ώμο, καθόντανε ένας κόρακας, που ήταν βέβαια ο Σατανάς. Και δταν πήγαινε να βάλλη το κρούς στο στόμα του ο κλέφτης, ο κόρακας τού το άρταζε και το κατάνανε, χωρίς ο κλέφτης να το κατάλαβη.

Γι' αυτό, άλους ελαμει, οι κλέφτες εινε αγόρταγοι και άπληστοι !...

Πρώτος άτ' όλους ο αρχιδιάβολος με το δικριόν του !...

